

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)we W.wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej T. P.kwoty 1 026,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że w dniu 23 grudnia 2008 roku pozwana zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną we W. umowę bankową, na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Podała, że pozwana nie wywiązała się z tego zobowiązania, wobec czego niespłacona należność główna stała się natychmiast wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Oświadczyła, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 roku nabyła całość praw wynikających z przedmiotowej umowy bankowej. Wskazała, że na zadłużenie pozwanej składa się należność główna w wysokości 706,91 zł i skapitalizowane odsetki w wysokości 319,62 zł, a dowodem na istnienie obowiązku spełnienia tego świadczenia jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...) z dnia 14 listopada 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2013 roku, Bank (...) Spółka Akcyjna we W.zawarła ze stroną powodową (...)we W.umowę sprzedaży wierzytelności.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 roku - k. 4-8.

Pismem z dnia 24 października 2013 roku, strona powodowa poinformowała pozwaną T. P. o przejęciu, na podstawie opisanej powyżej umowy, jej długu wynikającego z umowy o numerze (...) z dnia 23 grudnia 2008 roku zawartej z Bankiem (...) Spółką Akcyjną we W. oraz wezwała ją do zapłaty z tego tytułu kwoty 1 511,55 zł, w terminie do dnia 29 października 2013 roku.

Dowód: odpis pisma z dnia 24 października 2013 roku - k. 10.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że przelana wierzytelność wynikająca z umowy bankowej przysługiwała Bankowi (...) Spółce Akcyjnej we W. w stosunku do pozwanej. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość, ani z umowy przelewu z dnia 25 czerwca 2013 roku (k. 4-8 akt), ani też z pisma z dnia 24 października 2013 roku (k. 10 akt), ani też z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 11 akt). Na poparcie swoich twierdzeń co do istnienia tej wierzytelności strona powodowa nie

przedstawiła przy tym żadnych innych dokumentów, które podpisane byłyby przez pozwaną, a zwłaszcza spornej umowy bankowej.

Na marginesie należy wskazać, że na potwierdzenie istnienia tej wierzytelności i jej przelewu na rzecz strony powodowej powołała się ona na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 14 listopada 2013 roku. Ten dokument nie zmienił jednak oceny prawnej dokonanej przez Sąd w tej sprawie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2004 roku, Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o funduszach inwestycyjnych”, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Wedle jednak przepisu art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Przepis ten wszedł w życie w dniu 20 lipca 2013 roku i jako przepis o charakterze procesowym, od tego momentu miał zastosowanie w każdym procesie co do wskazanych w nim dokumentów. W związku z tym należało przyjąć, że taki wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie korzysta z domniemania prawdziwości i domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim stwierdzone (art. 244 k.p.c.). Wypada zresztą zauważyć, że w poprzednim stanie prawnym przyjmowano, iż domniemanie prawne z przepisu art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 roku, I ACa 652/12, LEX nr 1283349; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009 roku, III CZP 65/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 51). Reasumując, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie jest objęty domniemaniem z przepisu art. 244 § 1 k.p.c. co do faktu istnienia spornej wierzytelności i nie może stanowić podstawy do ustalenia, że taka wierzytelność istnieje.

Z drugiej strony, nie uszło uwadze składu orzekającego, że w świetle opisanych powyżej dowodów nie można z całą pewnością stwierdzić, iż doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej na rzecz powodowego Funduszu Sekurytyzacyjnego. Nie wynika to bowiem z odpisu umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 roku (k. 4-8 akt), do której nie dołączono załącznika Nr 2 do umowy cesji zawierającego wykaz przelanych wierzytelności wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Sam ten dokument świadczy bowiem tylko o zawarciu takiej umowy, ale nie wynika z niego, jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową. Jak wykazano już powyżej, w obecnym stanie prawnym takiego dowodu nie stanowi również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Na koniec należy zauważyć, że w świetle przepisów art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W rozpoznawanej sprawie zachodziły takie uzasadnione wątpliwości co do istnienia wierzytelności i jej przelewu, na co wskazano już we wcześniejszych rozważaniach. W wypadku natomiast uzasadnionych wątpliwości nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych, lecz należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454). Jak wykazano powyżej, przeprowadzone dowody nie rozwiały wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony powodowej.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonej wierzytelności, jak i dokonania jej przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Wedle przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Biorąc pod uwagę, że strona powodowa w całości przegrała niniejszy proces, należało przyjąć, iż nie ma podstaw do uwzględnienia jej wniosku o zasądzenie kosztów procesu od pozwanego.

Mając powyższe na względzie, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.